

Ти не забудеш мене

Іван Коваленко

Ти ніколи не зможеш забути мене,
Бо я юність, і радість, і ніжність твоя,
І хоч вголос не мовиш моє ти ім'я,
Прийде сум уночі і твій сон прожене.

Як давно це було... У кіно був квиток...
Я спізнився, не прийшов, п'яний чарами слів...
Інший серце твоє полонити зумів,
І пішла ти від мене в затишний куток.

А у мене нічого тоді не було,
Тільки безліч віршів та любові ріка,
Та до праці веселої звикла рука,
Та ще ніжність без меж, та у серці тепло.

Ні, не все... Та про це і казати дарма...
Були ліс, і Дніпро, та дві пригорщі зір,
Було сонце, поля, але більше, повір,
Більш у мене й тепер аж нічого нема.

Я з тобою тоді поділив все, що мав, –
І поля дарував, золоті й голубі,
Я і зорі найкращі віддавав би тобі
Та ще й місяця з неба для тебе б дістав.

Вірив я, що ти піснею станеш колись,
Станеш зіркою, морем, сестрою вітрів,
Та покличуть до сонця тебе не зумів,
Наші долі й дороги навік розійшлись...

В тебе вечір тепер... Килим, люстра, кришталь,
У кутку щось грайливо муркоче приймач,
Та веселий мотив не заглушить твій плач,
Бо я юність твоя, і тобі її жаль...

Ти поїдеш на південь у власнім авто,
А я землю свою сто раз пішки пройду,

В тебе груші поспіли на дачі в саду,
Вони так і лежать... Не збира їх ніхто.

І я знаю, що часто ти кличеш мене,
Бо я радість, і ніжність, і юність твоя,
Мої зорі горять, моє сонце сія,
А твоєї печалі ніщо не жене...

Так прийми ж хоч тепер подарунки мої,
Вони щастя не вернуть, та спокій dadуть,
Наші мрії і муки зірками впадуть,
Про них будуть співати комусь солов'ї...